

Magt skulde stille sig overfor den Minister, som har troet i Udtrykket „Bestyrelse“ at finde en Bemyndigelse til at handle, som han har gjort.

Vi komme derved til det vigtige Spørgsmaal: hvorledes er Fuldmagtsforholdet mellem Ministeren og den lovgivende Magt? Jeg troer, at der er noget Feilfuldt i Apparatet i denne Henseende, og jeg vilde være tilbøielig til at mene, at hvis man i sin Tid havde fremmet den Tanke, man havde om at tilveiebringe en Ministeransvarligheds-Lov, vilde vi klart have seet, hvorledes Fuldmagtsforholdet stillede sig mellem Ministeren og den lovgivende Magt. Denne Tanke er bleven opgivet og ikke forfulgt, som den burde. Derfor have vi ingen Grundvold at staae paa, og naar Ministeren mener at finde en Bemyndigelse i Udtrykket „Bestyrelse“, vil det være vanskeligt for den lovgivende Magt at bevise, at under Udtrykket „Bestyrelse“ hører ikke Disposition, skjøndt jeg maa tilstaae, at min Tanke er den, at det ikke kan ligge i Loven af 4de Marts 1857, at en saadan Disposition, hvorved man fjerner Fonden fra at være i Reserve, som den burde være, kan have været meent. Naar der er Spørgsmaal om, hvad den lovgivende Magt har at gjøre, opfatter jeg det som en meget ønskelig Ting, at den Bet. som er betegnet af Udvalget, kunde blive tagen til Følge; men ligesom jeg ikke kan være istand til at følge Tanken med Hensyn til Punktet om de jydskke Jernbaneactier, som jeg ikke troer, man i Henshold til Lovgivningen kan karakterisere som en mindre god Valuta end nogensomhelst anden af Statens Valutaer, skulde jeg være tilbøielig til at give enhver Tanke Medhold, der gaaer ud paa vedblivende at forebygge Reservecfondens Anvendelse paa en Maade, hvorved den ophører at være en Reservecfond. Det forespøer mig imidlertid, at man ikke let vil kunne omstyre Overeenskomsten i alt Bessentligt, og navnlig vil man ikke kunne gjøre det til en Pligt for Finantsministeren, at han nu skal underkaste sig forandrede Bestemmelser med Hensyn til de jydskke Jernbaneactier. Det forekommer mig, at dette Punkt ikke kan roffes; thi jeg troer, at vi i den Henseende maae stille os noget paa det Standpunkt, hvorfra Forholdet mellem

Private, mellem Fuldmægtig og den, med hvem Fuldmægtigen har handlet, maae være at be-
 dømme. I dette Tilfælde vil Finantsministeren holde sig ubetinget til, hvad den lovgivende Mægts Fuldmægtig har gjort, og det maa være vor Sag at træffe de fornødne Foranstaltninger med Hensyn til vor Fuldmægtig. Jeg troer, som jeg har bemærket, ikke, at det Fuldmagtsdocument, som der kan være Tale om, er ret i Orden; men hvis det var det, kunde vi skride til det Alternativ, der har været antydet, Tiltale for Rigsretten; men jeg er tilbøielig til at troe, at der ikke kan være Anvendelse derfor, og derfor skal jeg afsee fra den Tanke og mene, at det Tilraadeligste vil være, at man ikke bryder den Overeenskomst, som nu er affluttet med Monarchiets Finantsminister, men at man derimod i de Punkter, hvor man for Fremtiden kunde ønske at bøde paa Tingene, saaledes at de Altemper, som vi nu maae være underkastede, kunde ophøre, søgte at faae forandrede Bestemmelser. Dertil regner jeg, at en Bestemmelse, som kunde remediere og bøde paa den Ulydelighed, der er i Loven af 4de Marts 1857, vilde være paa rette Sted, og altsaa ligeledes et forsat, om jeg saa maa sige, Lovtillæg, som kunde forklare, at den Disposition, som hidtil har været udøvet med Hensyn til Reservecfonden af Indenrigsministeren, tilkommer den lovgivende Magt, og at kun den daglige eller maanedlige Overbestyrelse, og Intet ud over det Tidspunkt, henhørte under Ministeren. Men jeg vil tillade mig at bemærke, at det vil vistnok være rigtigst, at et saadant Tillæg træder frem i Form af et selvsændigt Lovarbejde, sluttende sig til Loven af 4de Marts 1857, og jeg seer heller ikke ret, at det efter Formen kan finde sin Plads i Finantsloven. Jeg skulde derfor, dersom en saadan Tanke kunde finde Anklang i Salen, og man der skulde finde sig foranledigt til at benytte den private Forslagsret til at bringe et Andragende ind om et saadant Tillæg, fuldkommen slutte mig dertil. Hvis man skulde ansee det hensigtsmæssigere, at et saadant Tillæg blev optaget i selve Loven, naar den til næste Efteraar — det ligger jo i Sagens Natur, at den da maae komme frem, da Loven af 3die Marts 1860 ikke gjælder mere end for 2 Aar — kommer under